

MUNK č. 2

březen 1985

MUNK č. 2

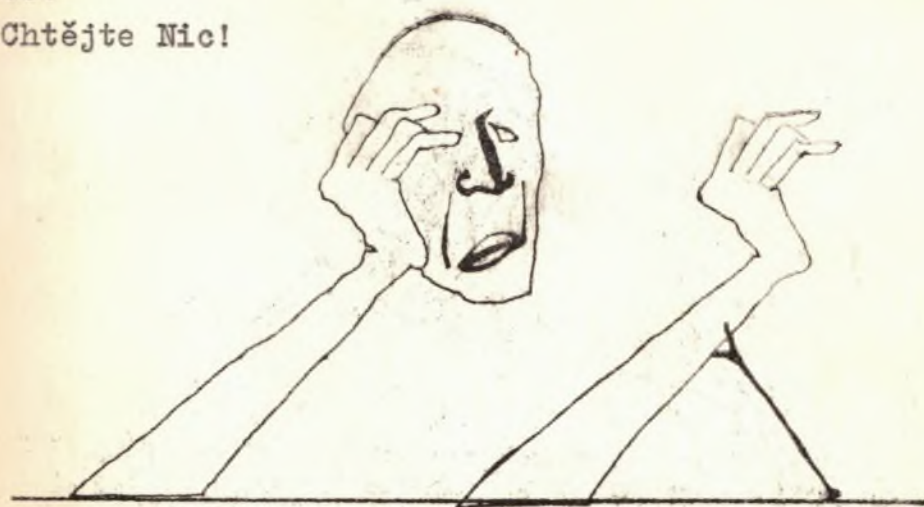
březen 1985

Co chcete, nic?

Co?

Chtějte Nic!

A. Nik

Běsi nepřicházejí jenom k impotentům.

Není těžké se domyslet toho, co by s námi bylo,
kdyby nás nebylo.

Svět zahyne od průvanu.

Když nejsme ze Chicaga, tak odkud jsme?

Nelze s vámi souhlasit, ale nelze s vámi
ani nesouhlasit.

V černém inkoustu je víc moudrosti.

A.Nik

Země je veliký hřbitov, kam posílají umírat.

Situace dlouhého stolu s bílým ubrusem, za kterým sedí jen jeden člověk a čeká na svou životní příležitost.

Ve snu aspoň člověk není sám.

Symetrie

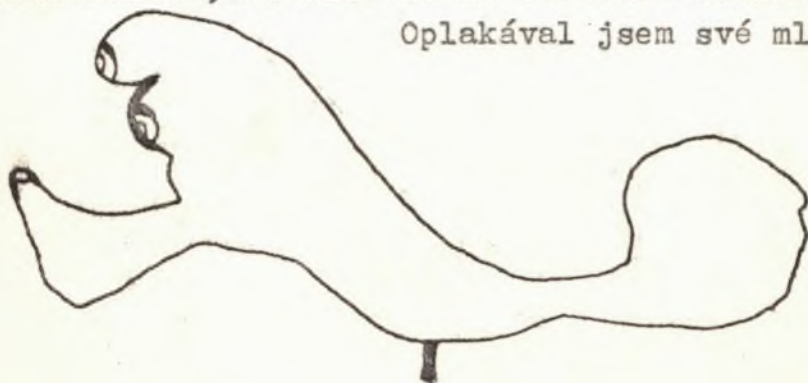
Proč na Východě nosí ženy závoj? Abychom neviděli, jaká mají ústa.

Nový zákon

Předtím než hodíš kámen, spolkní ho.

Krysa chytila myš. Budeš mou služkou, řekla pubertáče. Pubertáčka se vylekala, a jakmile se krysa odešla kurvit, oběsila se na vlastním ocase.

Oplakával jsem své mládí.

Hřejivý pocit nejistoty.

Co chcete, nic!
Co ?
Chťějte Nic!

Sluha dal Pilátu Pontskému Škopek s vodou.
Škopek byl porcelánový, voda průzračná,
sluha šikovný. Pilát si ve vodě umyl nohy.

...

Dvě starý ženský si hrály v parku na schováva-
nou. Dva staří páni spovádali ty ženské pozor-
vali. Sledovali je, ale pak je to přestalo be-
vit. Sedli si do stínu na lavičku a začali
na sebe navzájem vyplazovat své vrásčité jazyky.

...

Ráno mě vzbudila manželka a sdělila mi, že zem-
řel ubrus. Zemřel zrovna v noci na Štědrý den.
Co si počneme, zeptala se mě, a začala vzlykat.
Chtělo se mi taky brečet, tak jsem brečel.

A. NIK

Oči lezou po žebříku barev.

Müller

Pozdní odpoledne

Rozlézající se listí a pláště poletující lidmi.

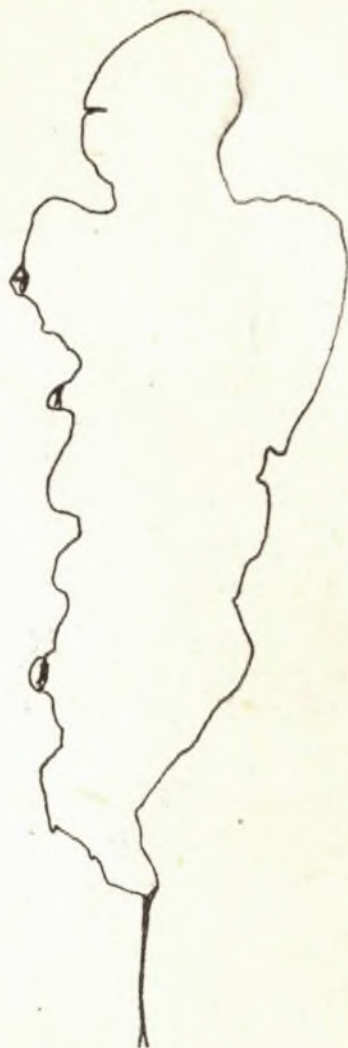
AntiRousseau

Člověk se rodí všude v okovech, v okovech přírody.

Müller

Myslíte, že věda není schopna stvořit syntetického člověka? Hlupáci! Stačí jediný příklad. Radioaktivní reakcí vytvořené stroncium 90 může v kostech nahradit vápník. Na 28 let. Není třeba toho obrovského potenciálu poločasu rozpadu. Životnost člověka je pak dva měsíce.

Za deset minut tři ještě neznamena tři. Ať na každém nároží na vás čumí vámi vymřelé hodiny.

Nic, co je to Nic? Asi tak, když se probudíte a lehkým krokem vyjdete do ulic. Sednete si do světlého bistra na první ranní kávu a díváte se zatím otevřeným oknem na lidi, kteří se vám dnes obzvlášť líbí. Než se rozkoukáte, je odpoledne a někde v rohu se na vás kouká cizí člověk. Chce se s vámi seznámit, tak vám po číšníkovi pošle knedlíky. Samotné knedlíky.

A to je Nic. Pokud máte hlad nebo co, tak žvýkáte a žvýkáte.

Honza a Doris stojí v "Kolíně" vedle malého stol-

ku, popíjejí pivo a ležou. Stojím tu taky a poslouchám. Honza povídá historiku svého přítele, co se mu stalo v Rusku. Ten jeho přítel tam studoval, až někde na Sibiři. Imu, a cesta odtud do Moskvy trvá týden. Honzův kamarád a jeho dva kolegové cestovali do Moskvy. Jeden z nich byl těžce nemocen, a žádal je, že kdyby cestou zemřel, tak aby ho dovezli až do Moskvy. A opravdu, hned v prvních dnech zemřel. Kamarádi ho strčili na horní ládko, a průvodčímu nic neohlásili. Na neštěstí na jedné ze stanic přistoupil Rus, a srovnal do jejich kupé. Kamarádi ohodili na oběd do jídelního vozu, ale klíč od spojevacích dveří měl jen průvodčí. Takže, když vlak někde stávil, museli vystupovat a přeběhávat do jídelního vozu. A na další zastávce se stejným způsobem vraceli. Když tentokrát zase přišel čas oběda a vlak zastavil, kamarádi řekli Rusovi, že se jejich přítel trochu opil, a teď spí. Aby ho tedy pohlídal, aby nespádl a tak. Sami šli pak na oběd a několik hodin vesele popíjeli. Když se konečně vrátili, nemohli věřit svým očím. Kamarád zmizel a Rus klidně seděl a četl noviny. Kde je, ptali se. Šel se projít a prý se brzy vrátí. A co teď? Museli s pravdou von, a Rus zase prostradil, co provedl. V Moskvě byl pak s toho soud. Vlak totiž najednou prudce brzdil, stržela spadla na podlahu. Když Rus uviděl, že chlap je mrtvý, strašně se polekal.

Myslel totiž, že ho neuhlídá. Polekal se, otevřel okno a mrtvolu vyhodil. Nevím, kolik dostal let, ale určitě se vrátil na Sibiř. To nic není, povídá Boris. Moje matka je švadlena. Jednou šila šaty a jehla jí vjela pod kůži. Ale celá. Matka na mě začala křičet. Příběh jsem a povídám, co je? Mám tam celou jehlu, brečí matka. Tak jsem popad magnet a obvazem ho přivázal k ruce. Šli jsme k doktorovi, a celou cestu jsem tu ruku s magnetem držel. Přišli jsme tam, a doktorka mě pochválila, že jsem matce zachránil život.

Vzpomněl jsem si pak na jednu historiku, která se taky nestala mn., ale jednou známou, taky v Rusku. On na jedné zastávce vlaku běžel do bufetu, v bačkorách. A když se vracel, vlak se už rozjížděl. Ten známý jen tak tak stačil skočit na stupátko, jenže stratil jednu bačkoru. Na nástupišti stála nějaká babka, a ta tu bačkoru popadla. On nevěděl, co má dělat, a tak sundal tu druhou, a hodil ji babce. Ta ji sebrala, a začala se hluboce klanět. Vlak nabíral rychlost, babka se vzdalovala, ale ten známý ještě viděl, jak se ta babka pořád klaní, a tak nevěděl, má-li se smát nebo brečet.

Müller

!!!

Varování

Nekonečnou dešti
 drobných kaménků
 se nelze vyhnout.

Chránit si hlavu
 placatou dlaní a jít
 a našít kapuce
 a našít kapsy
 je nutno.

Protože jinak už nemohou
 pláště poletovat
 lidmi.

/ nachte mne. půjdu sám /

Procházím občas
 svým tělem
 probíhám pažemi a bloudím
 rád pod žebry
 nejraději ale sedávám
 u paty
 Kolem kolen
 se bojím
 Vyimám a pokopám
 svým hlučným skeletem
 Ven

Zatažení

Ruce stáhně na očíh
 Ostré dráčky křížem
     u kořene nosu
 a šikování palci na spáncích

Škvíry mezi prsty
 a palce přebíhající
 k boltoům.
 A posměšný šepot
 " víčka jsou k zavírání
     a boltoe taky ".

A pryč.
 A bušení
 na membrány všech
 otvorů.

Na stě !

Můj stín

kopnul pohorčeně

do dveří / a do sdi /

na povel vřítile se

tisíce minulých, mých

podob a pohybů,

rhytmů a pozic,

a hnaly mě k

odpovědnosti

Ohléal

jsen se jím

do tváří a sedl

k scénáři

Bázlivě přilezly k našemu stínu

a vlezly na do kapsy.

Máma vlna

práskla dveřmi.

10.77. ~~57~~

Nemám čas! Jsem na stopě svému stínu. Za dobu, co jsem si ho Vědem, mi utekl pětkrát. Ani toto současné stíhání není jednolité. Za tu zatím nejdelší dobu odloučení se mi již třikrát sjevil. Nikoli sekválně!, to já se mu přiblížil. Věnovat mnoho času na vzpomínání je příliš riskantní, tedy ve zkratce: poprvé studoval Fichte-
ho i já mu porozuměl. Před smizením se mi uklo-
nil, podruhé kreslil postavy na čtvertku a před
odchodem mi věnoval pohled lehkého opovržení.
Kresbu jsem zařadil mezi své, aniž jsem ji po-
chopil. Vposled, to jest včera sestrojoval
objekt z tenkého drátu, patrně jsem ho poprvé
překvapil nepřipraveného, dělal že nás nevidí,
ani na odchodu, vln směr tímto, kam se ubírá.
Hlava, tedy to co stvořil, bych dělal stejně.
Odpusťte mi, nemám čas. Jsem na stopě svému stínu.

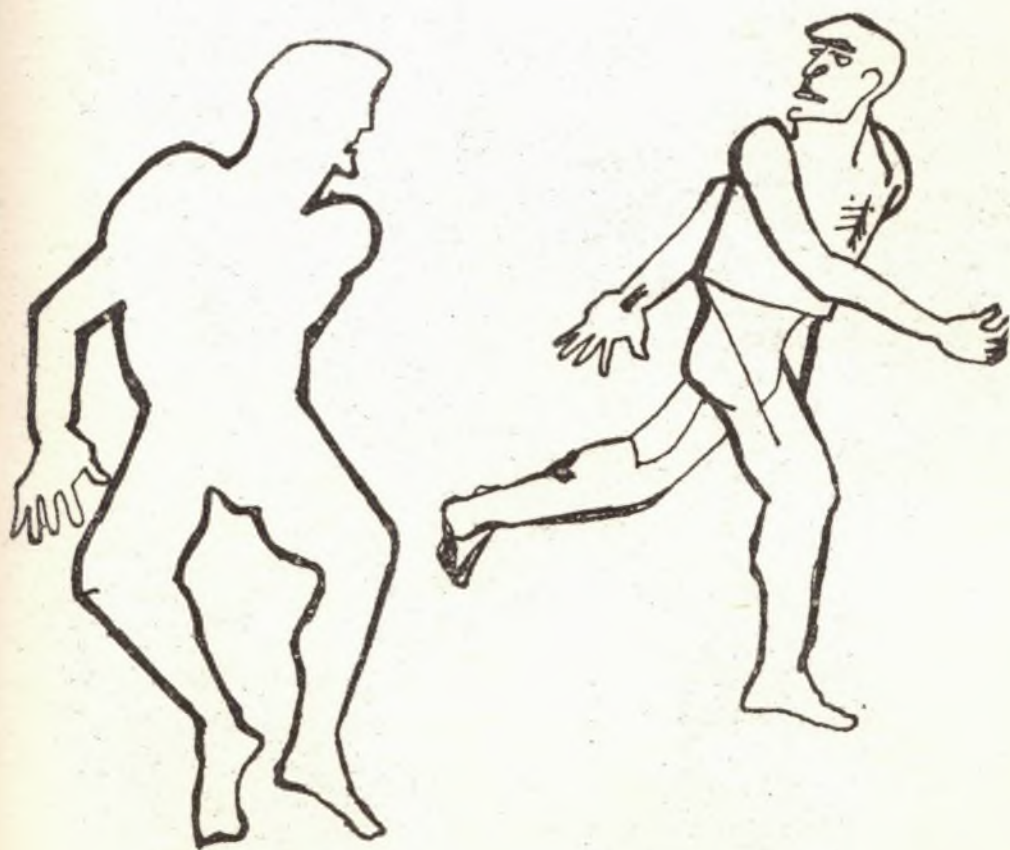
Hrozba

Jaké to asi je
být v y s t ř í d á n.

Pak pro jistotu
zatížen
velikým plochým kamenem.

Jaké to asi je
být vyřazen
svým vlastním Stínem.

Po jeho odvalení
/když se to podaří/
už jen drobný déšť stéká
do uší po nekonečné
p ř e v a l o v á n í s e.

A. Nik

1 1 1

Kouzelná flétna

Jednou Kateřina seděla na podlaze ve svém pokojí a hrála na flétnu. Jakmile se jí samotné začala hra líbit, vylezl spod skříně had. Kateřina ho spatřila, vůbec se nelekla, jenom si pomyslela: "Vedkdy se v našem kvartýru vobjevují hadi?"

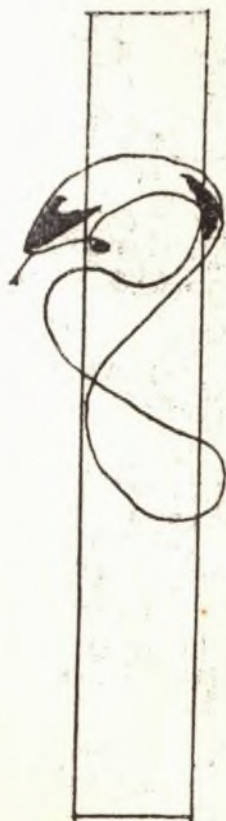
Když přestala hrát, had promluvil plynulou češtinou: "Sem zaklutej princ. Polib mě na čelíčko, milá slečno, a dostaneš vodmōnu." Had zavřel oči, Kateřina zavřela oči a letmo políbila hadí čelo. V tu ránu před ní stál démon v černém baloněku a s černými křídly na zádech.

"Pitomá ženská!", zařval démon, vyrvav flétnu Kateřině z rukou a vyletěl oknem. "A co flétna?!" - jediné, na co se smohla Kateřina - "Je kouzelná!", a byla to jenom démonická ozvěna.

Kousek dál, ve Strašnicích, ve svém bytě Mikuláš líbal jednu šábu. Líbal ji a přemýšlel: "Bude z ní vůbec někdy princezna, nebo ne?"

Jednou se Kateřina strašně smála a vůbec nemohla přestat. Smála se tak, že se pokoj a ona sama hrozně rychle točily.

"Co to? Co se to se mnou děje?", řvala Kateřina smíchem. Zdálo se jí být velkou námahou doplazit se k zrcadlu. Podívala se do něho a zbledla. Nedívala se na ni žádná rozesmátá tvář Kateřiny N., ale uviděla Mikuláše s volantem v rukou. Mikuláš točil volantem a s ním se točil pokoj a Káča.

Müller

• • • • •

Lešek E. Babel - bouře obraznosti blüchované krutostí

1. Oděcké povídky. Jak popsat emoce, které navozují povídky tohoto celku "před probuzením". Neboť pocity a emoce jsou základními kameny, na nás vrhanými. Takto. Vzájemně se návaly krve do hlavy, na jejich oblusující vlně se vynořují a ponořují pocity a nálady chvíle. Mají svou návaznost se vzdálenějšími momenty vlnění, vlnění věčnosti života, věčnosti utrpení / Historie mého holubího /. Pocity prutí, těžké mráčky, se které zatím není probuzení, se které se ulevuje hlasitým hekáním. Neboť sex, právo-platné prožití s patřičným výronem ještě nesná / První láska /. Nelze téma odbyt tím, že se "budí příroda", neboť nejde o smysly, ale o obraznost, která ho nepouští. Naopak, vracuje se mu a belí ho celý život / Ve sklepním bytě /. Pasáže "cop se jí plasil po stěně" a "poť růžový jako krev zaléval ty halby rozkypělého, sladce páchnoucího masa", jsou u něj klasické. Nejde tedy o zpracování námětu, o které se trapně pokouší tolik autorů, ale o metodu vidění skutečnosti. Lečinná ono legendární "probuzení" předělem, jde mu o bombardování vnímajícího, prokletí nedělitelné na období věkové. Jsem je vnímán, sývalová sklenost totožná s výkladem vnímajícího / rebe si koukal vousy, kterých si nabral plnou ústa", tóny houslí lesly jako šelezné piliny", "něžný hlas Simona Volfa uspál všechny štěrbiny vesmíru"/.

2. Rudá jízda. Totéž těžké snění jezdce na koni, neu-

stále se budícího a budícího a budícího se bez konce. Na samé útočící skutečnost, příroda buší do těla, citlivější situacemi minulých dní / i snadno předpověditelné budoucnosti krvavé /. Kročení se probuzenými mocnostmi v člověku, které se zde projevují jako stco-, bratro-, člověkovražda. Jeho člověk se protáčí a umírá v pachu krve, krvavého potu, krvavých slin, krvavícího masa a semene, vodky a rumu. Při semí le-
tí vůně tlejícího dřeva, dopisů, uniforem, pergamenů, suten a kaftanů. To přes den, a ve zdánlivém klidu podvečera je bez konce dobíjen sluncem, těžkými ranami pláno, nebo skrze modré blesky rovin, zelené blesky v kopulích, stříbrné od lebek. Noc sama je pouze je-
ho. Bárníková. Hučí větrem a kolébá duše, "zanížený nápis se loudá po nebi jako žebřík" a "bespřístřešně se potlouká po městě". Jestliže řada "denních" povídek je interpretací revoluce, interpretací svaté věci velice navážno, pak vřehol vidín v jeho textech na téma Apolek / Pan Apolek, U svatého Valenta /, na téma geniálního malíře kostelů. Tam je prostor pro přemítání, pro emoce překračující každodennost. Přitom je spjat s každodenností. Jestliže čeká na Apolka, který mu slíbil nekanonizovaný příběh o Ješíšovi, čeká i noc, jako černý zástup, v očekávání stuhlá. Noc mu naní jen klidem výchoďního tlení, je mu i strachem a nejistotou, letí k němu "na bujných koních a na obsoru se svíjejí pořádky", ale zvláště pak příslibem krásy ne- smyslové, hlubších symbolů. A opět nadělí celý den na noc a den, ale chápe ho jako prokletí nedělitelné na hodiny. Opět je mu vnímaná, smyslová zkušenost příběhová s výkladem

vůbec nejednoho. Příroda, která má hrůsu z toho, čeho je svědkem, "tichá Volyň se svíjí vysíleným rukama a zaplétá se do černých houštín", příroda je mi podobnější svému emoci. Jestliže jediný soubor Rudá jízda seřadil autor definitivně jako celek, nemůžeme nečíst povídky spolek, a spol. / Gedali, Rabbi / jako právoplatnou součást situace, ba dokonce jako oporu. Apolek jako nutnost genia, jako víra v umění, jako kázeň výbušné obraznosti, jako náročná svoboda skutečného tvůrce, v okolnostech revolučního násilí.

1. O metodě. 3a. Fragmentace. Pracuje s rytmem obrazů v tak rychlém sledu, že máte dojem bušícího kladiva v ruce, která je oděná a krvácející mozoly, protože nemohl nechat jediný úder náhodě či improvizaci. Tisíce hutných fragmentů zvaných "teď", které jsou ulity v proud neustálé živorodosti. Pohledy kamerou s čočkou zalévanou krví a semenem, a za ní pulsující oko stále a stále umírající a s hořkosladkou bolestí se znovu rodící. Babel věřil v moc jazyka a myšlenky usilovně vyřčené. A to, že nejde o násilný chvilkový nápor zaražený do našich smyslů, ale o bohatou expresi, je jednoznačné. Zahmívá se v hlavě a nemá pro svou opravdovost.

3b. Odstup. Jeho odstup nelze vidět pouze jako metodu, ale je i výrazem skutečného, osobního vztahu autora k situaci revoluce. Lze říci, že jednak jde o nadhled smutným humorem a ironií, která mu umožňuje vyjít se skutečností. To je však pouze část, neboť závažnější složkou je odstup myšlenkou. Babel je pro svou minulost i budoucnost cizincem v tomto dryádnickém, dravostí naplněném světě. Prostředí samo mu cizí není, jde o orientaci

hodnotovou. Jeho smyslnost a smyslovost mu zajistí vidění sestřené, vydrážděné. A právě jeho kultivovanost a nadhled mu umožní sestoupit na dno i návrat. Je. Vauvau. Je na místě poznamenat, že tato vyhrocená stanoviska se netýkají třetího významného "souboru" povídek z něstakého prostředí drobných obchodníků a prostitutek, které pro svou lahodnost a dokonalý cit pro atmosféru, se vynikají ze zde sdružovaných témat jeho tvorby a zaslouží si další rozbor.

4. Postoj. Jde o ztajenou hrůzu z totální absence kultury, o strach vysoce kultivované osobnosti z nespojenosti do nové vlny, do nového světa. Neboť jeho kulturní výzbroj mu bytostně neumožní splynout. Vztah není vyhrocen, o čemž svědčí jeho nasunutí do Revoluce / voják, novinář, agitátor /.

5. Závěr? Protože nemůže sebrat svět, jak ho myslí, tedy nemůže pořádat skutečnost rozumu, líčí ho tak, jak ho cítí. A cítí ho, tj. nasazuje skutečnosti takové formy vnímajícího, že naveduje svou emoci, ale i jejím zpracováním, důvěru a opravdovost. Nelze přeskóčit fakt, že kultivace prožitku a jeho proměna po zpracování / druhá přirozenost /, se mu mnohdy zdála nauskutečnitelnou pro svou náročnost, a strávil mnoho času bojem o její uchopení. Ta práce na pomezí bezprostředního zážitku a uměleckého přetvoření je dovedena k takovému vrcholu, že

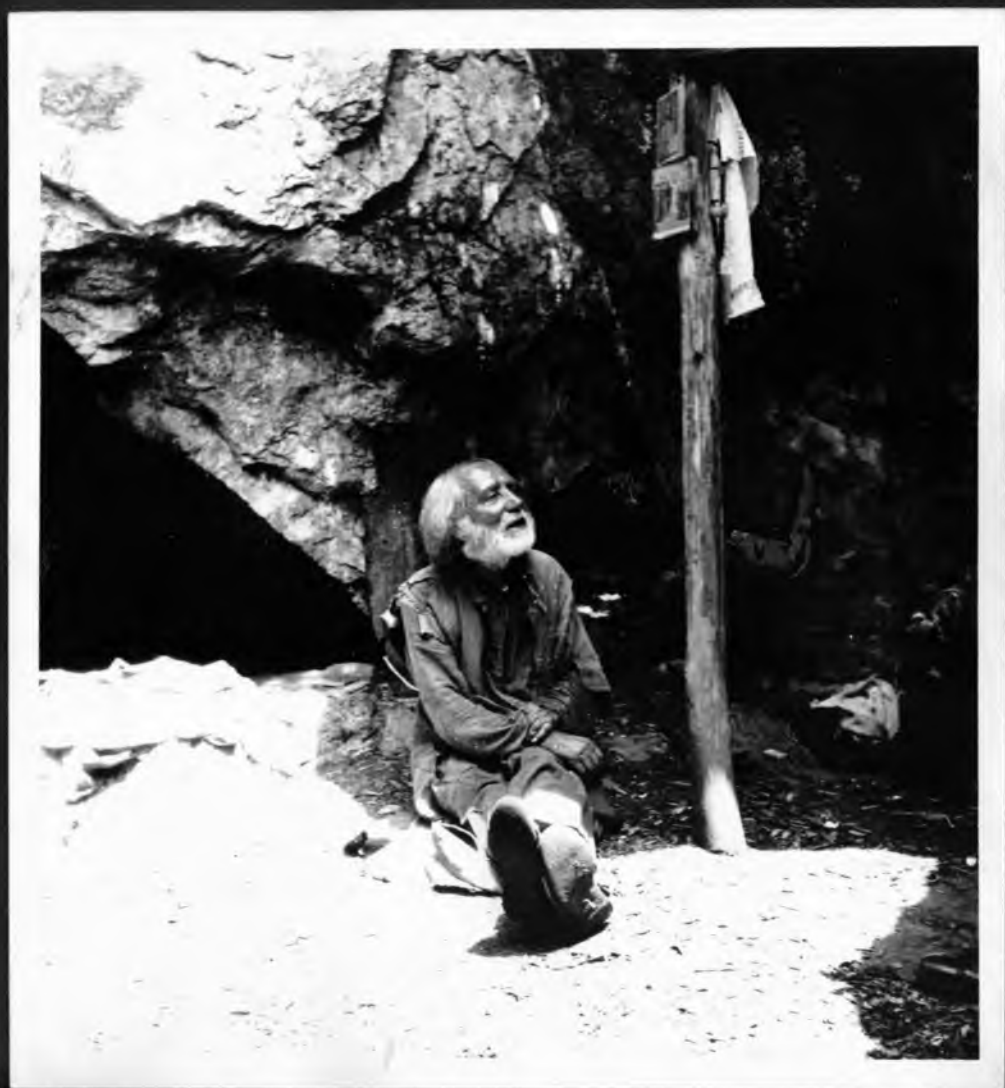
Komunikace emocí je navedena bez zbytku.

POPS MUZIK

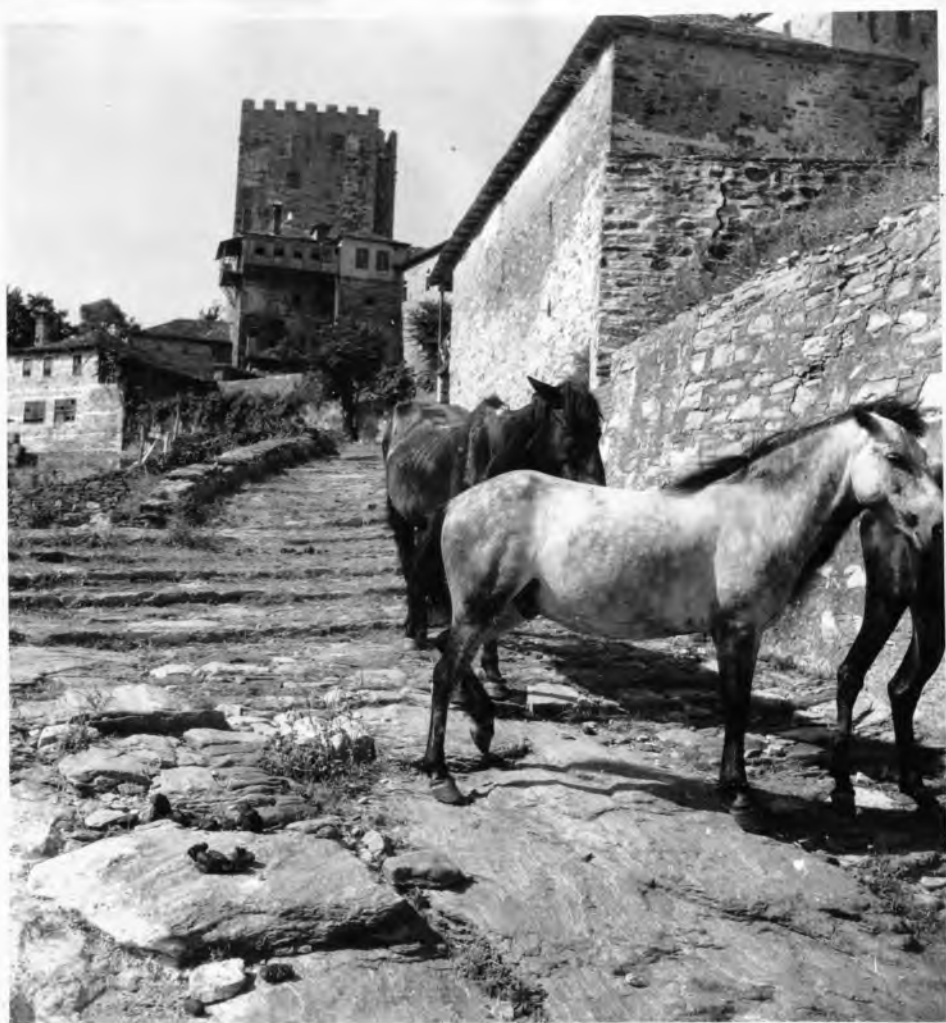
Autor neznámý

ATON - Řecko

• • •

PRAHA- 1965

Jo, vobčas myslím
na Alenu
jak jde křaklekovým krokem
po náběžích
jak si hraje na smutnou vopuštěnou holku
a ani ty rackové
už ji nemilou vystát

LÁSKA

Proutěná lampa svítí
nec jako když na papír
vyleješ tuš
nebudu spát
před chvílí jsi odešla
a já si s tebou pořád povídám

+++

Chtěl bych tě milovat
 ale nemůžu
 vadí mi tvé tělo
 když jiskří
 potnými krůpějemi
 chtěl bych tě milovat
 ale vadí mi tvá
 oblé
 řížovo pernatá
 duše
 s naprogramovanými chťiči
 chtěl bych tě milovat
 a sobě nic nedokázat
 skoncovat
 s plesnivou nadějí
 odhodit mušelin
 chtěl bych tě milovat
 a k sobě se neznat
 ale nemůžu
 už
 má bratři kříže postavili

BEZ NÁZVU

Opojena sólovými výstupy
 svlečená na neurčito
 chceš všechno

a

ty to taky dostaneš
 ve výklencích
 v parku

já trpím

a ty vykřucuješ panenky
 chceš všechno

a kolik zbuďe na mě

je to póza

ale ten pocit zůstal
 uspokojení

snad

ale

copak jsem nějaký macho
 jen částečně

STÁDO POHLEDU

Stojí na jezdicích schodech
 opřených o písčité
 proudy
 davu
 a
 tvoje tvář
 za oknem vagonu
 je planá
 jak
 pláč
 utřený
 za jitra
 chodidly
 bot

TVURGE

Pokoj je samotný hrad
 v něj věříš
 a doufáš že přijde
 ten
 co nevinná
 a co neslyší
 ptáky zohat ocel
 v novém světě
 moru
 a kadeří
 tvé
 třídy
 Everybody's looking for something

A.Nik

+ + + + +

Malá hra

Dveře se otvírají. Na jevišti vchází člověk a sedne si do křesla. Z hlavy nesundává cylindr, mlčí. Mluvit nemůže, nemá s kým. Konečně se dveře otvírají. Na jevišti vchází dáma. Klebouk nesundává, mlčí. Oba se vůbec nepozdravili. On teď má s kým promluvit, jenže mlčí dál. Dveře se otvírají potřetí a na jevišti se objevuje nový člověk. Rychle odchází sundává cylindr, líbá dámu ruku, potřese rukou muže a sedne si do křesla. Všichni tři mlčí. Běhou hodiny. Všichni tři se zvedají a odcházejí. Dáma vychází první, za ní páni. Dveře se zavírají, a už se víc neotevřou. Nějaký čas je na jevišti prázdko. Pak se otevírá okno a na jeviště leze první muž. Sedá si do křesla, nesundává cylindr. S požitkem kouří doutník a mlčí.

Dveře

První dveře

Vcházím. A ty jedno kurvo!

Druhé dveře

Prošel jimi. Druhá na podlaze,
roztáhnuv nohy, si hrála s chlapem

Třetí dveře

Vešel jimi a objevil před sebou

Čtvrté dveře

Vešel. Něčí prdel se tam bělala
a tála

Páté dveře

Byly zavřené a tak šel dál přes

Šesté dveře

Jako kyvadlo se tam houpala mrtvola

Sedmé dveře

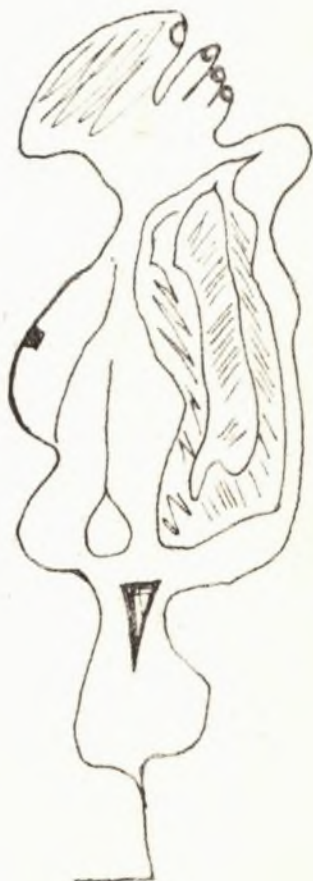
Stěny pokoje byly potaženy černým
sametem. Na nich visely samé sym-
bolické předměty, jako: prezerva-
tivy, prezervativy a prezervativy

Osmé dveře

se ukázaly býti oknem. Vypadl z něho
a bolestivě se uhodiv kostrčí o

Deváté dveře

Které se nárazem otevřely a uviděl
díru ve zdi. Strčil tam hlavu. a
hned ji odsekli od těla.

Sen o Gertrudě Steinové

Na návštěvu ke Gertrudě Steinové přivedli její známí trpaslíka, javánského čaroděje. Čaroděj chodil kolem G. Steinové a ukazováčkem načmáral do vzduchu kolo. Druhý den přišel trpaslík znovu, se svou manželkou. "Dneska jsme se vzali", sdělil. Od té doby přicházel trpaslík na návštěvu každý den, a po každé s novou manželkou. G. Steinovou nepřekvapovaly nové ženy trpaslíka, jen jí bylo divné, kam se poděly ty ostatní. Jednou přišel trpaslík sám. Prošel se kolem G. Steinové, ukazováčkem načmáral do vzduchu kolo, a podle slov Steinové, ta měla pocit, že se vznesla nad zem o několik centimetrů. Pak si trpaslík stoupl na šidli a zašeptal Steinové do ouška: "Miluji vás, staňte se mou ženou". Certa se zasmála: "Miluji jenom ženy, ony nejsou tak drsné jako muži". Čaroděj byl velmi překvapen: "Také jsem šil s jedním", řekl samozřejmě, "trpasličí chlapi jsou taky drsní, ale vy jste žena plnoštíhlá a něžná. Vezměte si mě za manželku!" Steinová se smála, jenže nemohla nic dělat, zůstala celý život viset ve vzduchu, několik centimetrů nad zemí.

Sen Čeledína

Čeledín seděl na pláži v křoví a přemýšlel. Najednou vidí; sedm labutí se sneslo z oblohy na horký písek, křídla shodily, prádlo, a změnily se v krásné slečny. Pak se šly vykoupat. Jedna z nich, ta nejmladší, byla nejkrásnější, nejštíhlejší a nejsexuálnější ze všech. Čeledín vyběhl ze křoví, popadl prádlo té fešandy, křídla, a zase zaběhl do křoví. Sedí tam, čichá k prádlu a porovnává si prsty. Slečny se docela vykouply, lehly si a opalovaly se. Čeledín za nimi přiběhl, v rukou prádlo a křídla. Slečny se vůbec nevylekaly, smějí se na něj a dávají mu hádanky: Sedmero šatů má a žádné zapínání. Co je to? Čeledín dlouho neváhal a povídá: "V týdnu sedm dní. Je to týden nebo tanec malých labutí". A ony mu odpovídají: "Správně. A kterou z nás si vezmeš za manželku?" Čeledín se sebe okamžitě shodil šaty, prádlo neměl, přilepil si slinami křídla na záda a vzlétl. Letí nad jezerem a přemýšlí: "Kdo teď vlastně jsem? Anděl, archanděl nebo dokonce vrcnost?"

Okno do snu

Spal jsem a něco se mi zdálo. Mezitím do pokoje vešel člověk a začal vyprávět vtip. V mém snu se najednou otevřelo okno, a v něm se objevila hlava. Slečna, která ležela vedle mě v posteli, požádala hlavu, aby ještě jednou opakoval vtip. Hlava ho zopakovala, a já se vzbudil smíchem, který pobíhal po pokoji jako malé dítě. Chci čurat, řekla slečna a sedla si na nočník.

A měsíc líbal moje mrtvé rty.

Müller

8 8 8 8 8

Sen o obětním rituálu

Mladého snědého chlapce přikovali za natažené ruce ke skále. V poušti. Rituální nožem mu širokou ranou probodli pravou paži. Chlapec otočil hlavu, při ležil ústa na ránu a začal chtivě sát svou krev. Podélné okraje řezu sbytněly v široké rty a opětovaly zuřivě chlapcovy polibky. Kolem rtů v kůži se vynořily rysy ženy s dlouhými vlasy. Ženy podobné ženám kmene, který chlapec obětoval. Žena měla nádherné oči levharta, v kterého se poznenáhlu proměnila. Uvásený levhart začal trhat chlapcovu tvář. Krev. Míza.

Vášení

Našel jsem druhé srdce
těsně
pod pravou klíční kostí
Snad konečně
mé východiště
Ale jak zabránit!
sbytnělým nervům
aby ho po xtě
nevstáhly mezi sebe.

Předmilostná poesie

Skleněnými prsty
pořezán sám sebou
cigareta hoří
na hromadě střepů

Nejprve skleněnými nehty

...

krvavým oběhem

...

k srdci

Úločky vedené od srdce k srdci

II.

Za žhavou tvář
založím tma
abych se moh

prsty

zaseknout

do tvého obrysu

Své kazeníci dlaně
scitlivím zuby
a tisíci drápky,
aby se spojily

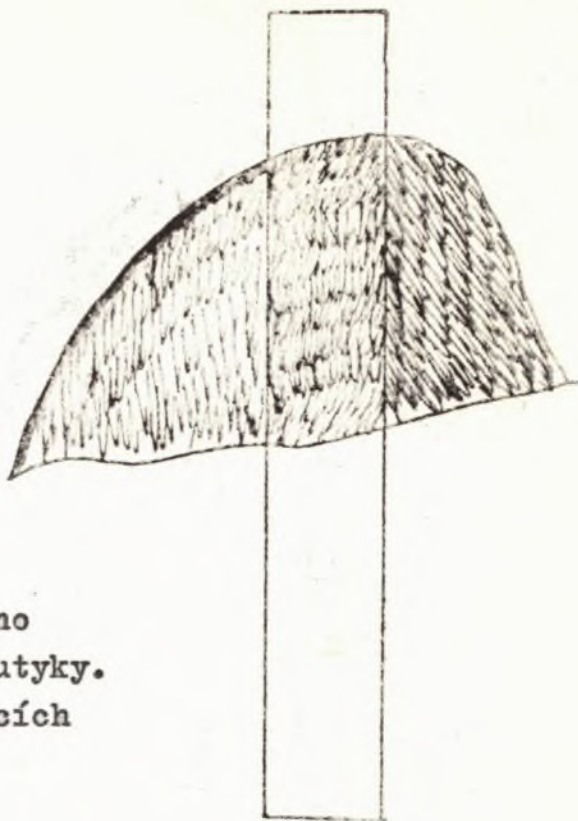
střepy

v krvi

nás obou.

A.Nik

N_nN_nN_n

...

Dnes erupce, bylo napsáno
na černé tabuli vedle putyky.
Ale lidi chodili po ulicích
a zasněně hleděli
do výkladních skříní.
Byla neděle, den
odpočinku pracujícího lidu.

...

Jde, kamaráde strach, jde
za náma a před.
Kráčíme spolu, já a strach.
Jde kamarád, neboj se,
strach a já.
Jde za náma a před,
pořád, kamaráde, pořád.

Máš-li dvoře, zavři je klíčem
 Máš-li dům, schovej se za něj
 Asi máš špatné svědomí
 koukej si dát rychle panáka
 a nezapomeň strážit ten klíč
 od toho domu se špatným svědomím

***

Láska jen tak nepřichází
 i když padají hvězdy.
 Zhal si kabát a běž
 do hospody.
 Láska jen tak do hospody
 nepřichází,
 ani hvězdy tam nepadají,
 leda facky.

***

Dívej se na mě a neboj se
 V mé hlavě se narodila myš
 šepoty-slyš!
 Nočky v bačkorkách
 Zvonček na ocásku

Špatná nálada

A řek on: Ať přijde chirurg a uřízne mi jazyk.

A řek on: Ať přijde chirurg a uřízne mi hlavu.

A řek on: Ať přijde sestra a podívá se mi
na tu věcičku, která mi nedá spát.

A řek on: Ať přijde chirurg a vykrájí mi srdce.

A řek on: Ať přijde chirurg a vypíchne mi oči.

A řek on: Ať přijde sestra s otevřeným hláskem.

...

Hle, tady sedí básník

Hle on vstává a jde na záchod

Hle ten básník je obyčejný člověk

Hle obyčejného drží v ruce
a básničku čte na zdi.

Celý den jsem seděl v křesle
 až se mi zvedla páteř
 Přišla dívka
 To vino mi oček: dural jsem
 Když odcházela
 podala mi ruku útlu
 až se mi satažil dech
 Ale nepřišla se mnou
 ani ode mne neodcházela
 Přepnul jsem
 naše staré bledě
 a začal kreslit Julkovu tvář...

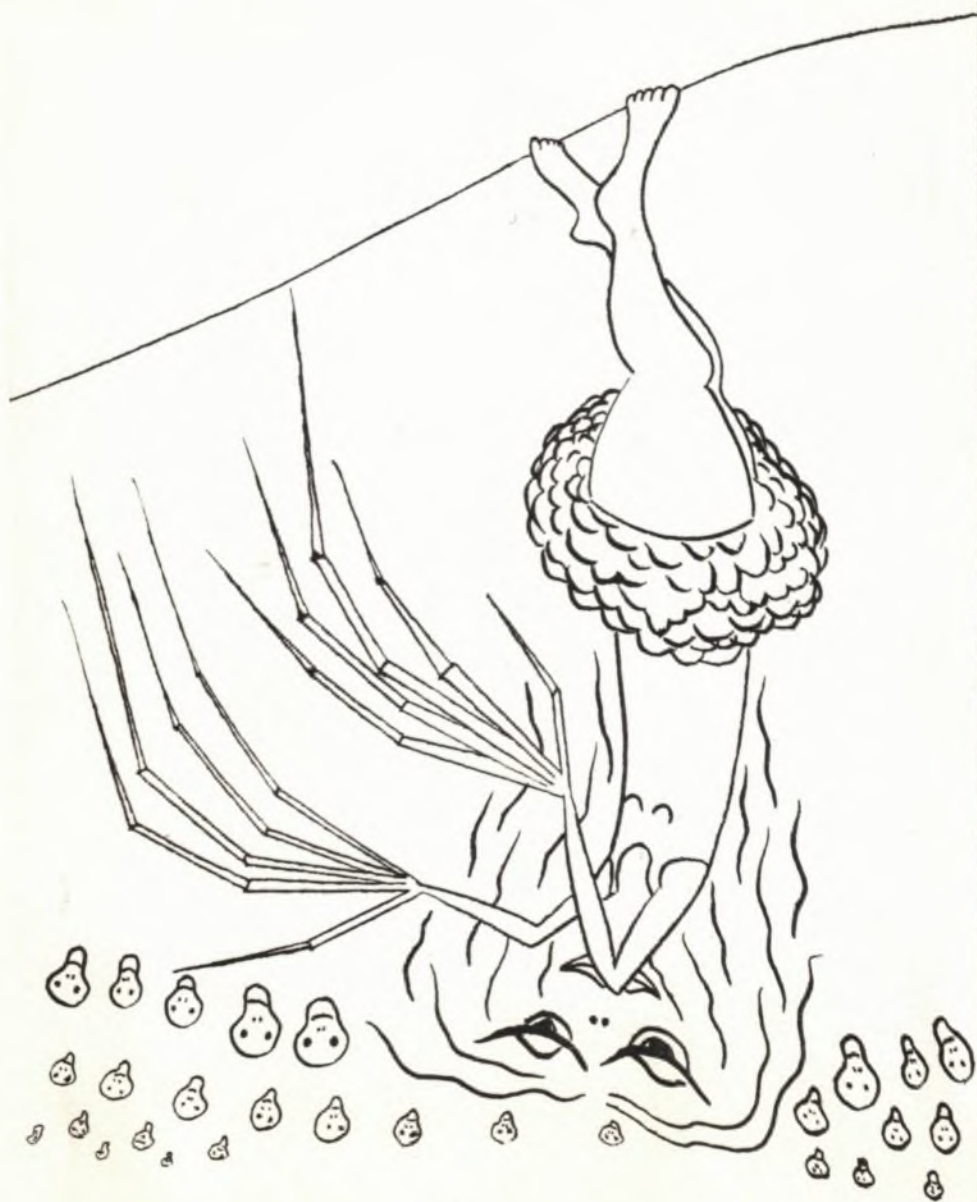
- Hays -

Kresby v čísle

A.Mk 2, 4, 15, 30, 33, 36, 38

Heller 1, 13

B.Amelrod 5, 11, 40

Vyznání a technika moderní prózy

S e s n a m n e s b y t n e s t í

Počmárané tajné zápisníky a ztřeštěné strojopisy
pro vlastní radost.

Poddej se každému dojmu, otevři se, naslouchej.

Snaž se neopít jinde než doma.

Buď samilován do života.

To co cítíš, si najde vlastní výraz.

Buď v mysli ztřeštěný prostáček boží.

Vydej se, jak chceš z nejhlubší hloubi.

Piš co se ti líbí bezedně ze dna mysli.

Nevyslovitelné vize člověka.

Na poezii není času, jen přesně to, co je.

Vizionářské křeče prochvívají hrudí.

Ve vytřeštěném ustrnutí obsuíváš předmět před sebou.

Zbav se literárních, gramatických a syntaktických
zábran.

Jako Proust se rozplyn v čase.

Pověs pravdivý příběh světa ve vnitřním monologu.

Skvělým ohniskem zájmu je sám střed středu.

Piš ve vzpomínkách a v údivu nad sebou samým.

Vycházej z nejstřednějšího bodu, pluj v moři řeči.

Provědy přijímej pořádku.

Věř ve svaté obrysy života.

Snaž se zachytit proud, který netknutý existuje
v mysli.

Když se zastavíš, nemysli na slova, ale na to,
abys lépe viděl obraz.

Ať se ti nevytratí z mysli jediný den a jeho
datum ozdobí hned ráno.

Buď bez básně a bez studu v důstojnosti své
skúšenosti, řeči a poznání.

Piš, aby svět viděl, jak přesný jsi vytvořil
jeho obraz.

Filmová povídka je film na papíře, vizuální
americká forma.

V chmurné, nelidské opuštěnosti oslav charakter.

Komponuj divoce, nedisciplinovaně, čistě, co
z hloubi přichází.

Po celou dobu jsi genius.

Scénáristou i režisér posemských filmů,
financovaných a posvěcených nebem.

= J K =

/ Reminiscence ; pozn. redakce /

RECEIVED
JAN 10 1962
LIBRARY
UNIVERSITY OF TORONTO

M. U N K č. 2
(Müller , A. N i k)
březen 1985

